

Augustin suoja

Augustin suoja

Teksti 2022 © Jaana Tolonen
Kuvat 2018 © Noora ja Veera Parviainen

”Hetkinen.” Hammaskeijujen kuningatar Katariina kavahtaa ja nousee puunoksalla seisomaan höristäen korviaan. ”Mikä ihmeen ääni se tuo on?”

Hänellä on erikoisominaisuutena kuulla metsästä Morse-hälytyksiä ja jostain kaukaa kuuluu kovalta kuulostavaa pauketta. Mutta nyt tuo ääni ei ole mikään hätäsignaali, vaan joltain rakennukselta kantautuvaa pauketta.

Katariina päättää lähteä katsomaan, mitä kotimetsässä oikein tapahtuu. Yllättäen hän huomaakin, että hänen rakas miehensä kuningas August on siellä työn touhussa. Hän on rakentamassa metsän siimekseen jonkinlaista katosta.

August innostuu Katariina saapumisesta ja esittelee ylpeänä Kaarina Kaarnakuoriaiselta saamiaan uusia panssarisuojakuoria: ”Katsopas näitä. Keksin, millä konstilla saamme Geonogien hyökkäyksiin viimein helpotusta. Huomasin Kaarinan kuorien olevan niin lujaa tekoa, ettei niihin edes naarmuja näyttänyt tulevan. Näistä saan rakennettua metsän pienille ja hentoisille ystävillemme suojakatoksen.”

Katariina: ”Kylläpä kuulostaa oikein mahtavalle.”

August tarkentaa sormi pystyssä: ”Nimittäin olen ollut erittäin huolissani ystävistämme, joiden siivet sulavat muodottomiksi hammaspeikkojen sylkiessä heidän päälleen. Haluan tarjota heille suojaa ja Kaarinan panssarisuojakuoret ovat oivallinen apukeino juuri tätä syövyttävää limaa vastaan.”

Katriina: ”Hieno idea. Peikoilla kun tuntuu olevan sitä liiallista syljeneritystä jatkuvasti.”

Ylpeä August hymyilee leveästi ja kokeilee kuoria ylleen: ”Sain itsellenikin sellaiset. Mielestäni näytän niissä upealta. Enkö näytäkin? Kaarina on kasvattanut näitä useammat varastoonsa varmuuden varalta. Hän on vahannut niiden pinnan kestäväksi ja kiiltäväksi koivusta saatavalla viileän raikkaalla kumitahnalla. Kokeile vaikka tämän liukasta pintaa.”

Augustin kertomuksilla valloitettu Katariina kokeilee kuoren pintaa sormenpäillään ja nyökyttelee ihailen.

Kuningas jatkaa hihkumista ja keikistelee peilaten itseään vesipisaran edessä:
"Eikö ole upeat! Aidot kaarnakuoriaisen panssarisuoja-kuoret!"

Onnellinen August tekee Katariinalle lentonäytöksen suoja-kuoret selässään. August huudahtaa: "Hei katsopas, miltä ne näyttävät täältä ilmasta käsin?"

Lento on hiukan vaappuvaa ja huojuvaa puolelta toiselle, mutta August pysyy ilmassa kovan vauhdin avulla.

Katariina katselee maanpinnalta hurjalta näyttävää menoa hiukan peloissaan: "Olehan varovainen niiden kanssa. Et ole syntynyt ne selässäsi. Muista, että omat siipesi eivät ole suoja-kuoret kilpien alla kuten Kaarinalla. Opettele ensin niiden kanssa liikkumista ja varsinkin laskeutumista."

August laskeutuu maahan juuri ja juuri jaloilleen ja jatkaa kuoriensa kanssa hössöttämistä.

Mutta Katariinan ajatukset ovat jo muualla. Hän on vakavoitunut, höristänyt korviaan ja kuiskaa: "Hyst hyst, August. Nyt ilmasta kuuluu oikea hätäsignaali."

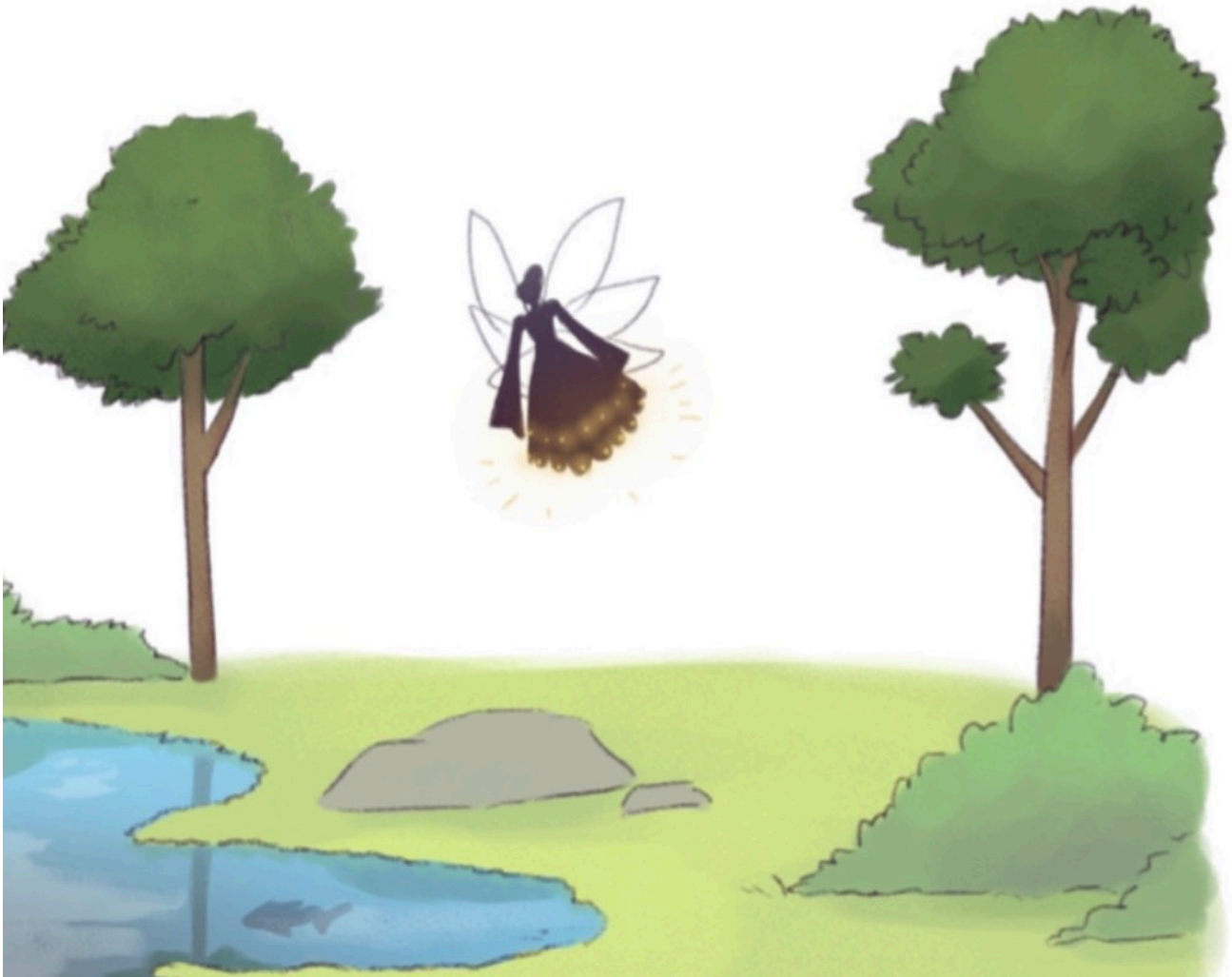
Nämä ovat niitä hetkiä kun August aina ihmettelee, mihin Katariina ykskaks aina katoaa. Syynä tähän on ensiapuhälytykset, joita August itse ei kuule. Kiireen vilkkaa Katariina lehahtaa lentoon kohti onnettomuuspaikkaa. August ei enää muuta näe kuin kirkkaan vauhtivanan ilmassa. Lentäessään Katariinan hameenhelmojen kellot soittavat hätäsireeniä ja niiden valot vilkkuvat näkyvästi.

Kaukana lammen rannalla Hilla hiiri on löytänyt puutikun käsiinsä ja lyö sillä puunrunkoa vasten. Mielessään hän toivoo Katariina kuulevan sen, koska sininen perhonen on pulassa. Hakatessaan Hilla toistaa mielessään: lyhyt - lyhyt - lyhyt, pitkä — pitkä — pitkä, lyhyt - lyhyt - lyhyt.

Metsässä morsetus, SOS, lähetetään puunrunkoa pitkin ylös latvaan saakka, josta ääni leviää ympäristöön torven lailla kuin kaiuttimesta. Katariina kuulee jopa peninkulman päähän ja lähtee välittömästi apuun.

Hänelle Morse-aakkosten tulkitseminen on äärimmäisen helppoa. Joskus Geonogit yrittävät hämätä lähettämällä vääriä Morse-hälytyksiä. Heidän morsetuksessaan korostuu puhevikaisen rytmivirhe S-kirjaimen kohdalla. Katariina kyllä hoksaan kuka morsettaa. Tuttujen käsialarytmin voi tunnistaa eli silloin hän tietää oikean hädän olevan kyseessä. Ja nyt ilmasta kuuluu oikea hätä.

Perillä onnettomuuspaikalla perhonen on surullinen ja nyhkyttää: "Toinen siipeni on sulanut aivan muotopuoleksi. En ehtinyt suojaan ajoissa Geonogeilta. Hammaspeikot lensivät korkealla taivaalla itikoiden selässä ja sylkivät summamutikassa alas maahan. Syövyttävä sylkisade osui suoraan keskelle siipeäni. Nyt en pysty lentämään sillä laisinkaan."

Katariina riisuu lentotakkinsa yltään ja lohduttaa: "Ei ole mitään hätää. Tiedän mitä siiven korjaukseen tarvitaan. Minulla on aina ensiapulaukku mukana."

Sekoitetaan tässä puukupissa siiven rakennusaineeksi hämähäkinseittiä, maitohammasjauhetta ja sylkikaskaskovakuoriaisen liimaa keskenään. Sulatetaan seos vielä auringonsäteessä. Noin. Siivelle saadaan sopiva väri tuosta ruiskukasta. Noin. Katsopas, tahna on näin helposti muotoiltavaa. Siipi saadaan korjattua entiselleen. Noin. Nyt sen täytyy vain kuivaa paikoillaan yön yli. Huomenna sillä voi taas lentää.”

Perhonen on edelleen lohduton: ”Mutta minne voin mennä yön ajaksi? Peikot näkevät ja löytävät minut täältä.”

Katariina: ”Tule mukaani. Vien sinut Augustin rakentaman uuden katoksen alle turvaan. Siellä voit nukkua yösi ihan rauhassa.”

Niin he viimein saapuvat kävellen uuden ja hienon katoksen luokse. Sinne oli kokoontunut paljon muitakin perhosia. Sana oli kiirinyt nopeaan. Mutta he pitävät kuitenkin huolen, ettei sana tästä suojakatoksesta kiiri hammaspeikkojen korviin.

Suojakuoren pituinen se.